

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Sectio tertia. Vtrum fuerit semper in anima Christi scientia rerum in
proprio genere supernaturalis, & per se infusa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

traditio est satis aperta, nam licet Theologi in hac veritate asserenda consentiant, non tamen illam affirmant, ut dogma fidei, & ferè eodem modo loquuntur sancti Patres: & ideo alij soli dicunt esse opinionem ita veram, ut contrarium opinari temerarium sit. Et hæc censura est mitissima omnium, quæ dari potest: existimo enim contrariam sententiam etiam erroneam, & proximam hæresi esse, quia Scripturæ testimonia adiunctis expositionibus, & testimonijs Patrum, & consensu Doctorum omnium Catholicorum, sufficiunt ad hanc certitudinem præstādā.

Respons.

Obiectio.

Lucia.

In 7. Encl. Responsio.

Obiectio.

August. Responsio.

Sed contra hanc veritatem obijci solent varia loca Scripturarum, quæ partim tractata sunt, cum de gratia ageremus, partim attinguntur in sequentibus. Nunc solum obijciat illud Luc. 22. Nonne oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam? Ergo ante passionem non intrauit in gloriam. Vnde lo. 7. dicitur. Nondum erat Spiritus datus, quia nondum erat i. ius glorificatus. Et ideo lo. 17. orat ipse Christus. Clarifica me Pater, &c. Respondetur, hæc testimonia intelligi de gloria Resurrectionis, & Ascensionis, & de manifestatione & exaltatione nominis Christi, ut Patres omnes intelligunt.

Dices, Gloria corporis & animæ coniunctane-cessario sunt, si corpus & anima inter se sunt coniuncta; manet enim gloria corporis ex gloria animæ, ut Theologi docent cum Aug. Epist. 56. Respondetur, fuisse quidem debitam gloriam corpori Christi à principio conceptionis, non tantum ratione gloriæ animæ, sed etiam ratione unionis: tamen propter nostram redemptionem, diuina dispensatione, illa ad tempus caruisse, cuius rei significationem quandam in Transfiguratione tradidit, ut dictum est.

SECTIO II.

Vtrum in anima Christi sit scientia connaturalis animæ humane.

In hac questione, sicut in præced. dixi, nulla est difficultas de hac scientia secundum se, seu absolute considerata, sed solum in tempore & modo, quo Christi anima cepit habere hanc scientiam. De qua re nihil hoc loco dicam, quia pendet ex multis, quæ circa q. 12. D. Tho. tractanda sunt, ubi hoc melius expeditur: & ideo hic brevissimè dicendum est, certum omnino esse, Christum Dominum habere scientiam connaturalem animæ humane. Ita docet omnes Theologi, in 3. d. 13. & 14. Quamvis Bona. loquat in contrariū citari, quia negat fuisse in Christo scientiam acquisitam. Sed non est credibile, eum esse locutum de substantia ipsius scientiæ (ut ita dicam) sed de modo acquirendi illam, ut ex sequenti sectio, & magis ex disp. 23. constabit. Ricard. verò ibi, a. 3. q. 2. & 3. videtur hanc sententiam docere; quia sentit, scientiam infusam animæ Christi fuisse superioris rationis à scientia connaturali homini, & tamen præter illam negat in Christo fuisse aliam acquisitam; sed est sententia omnino falsa. Vnde sine magno errore negari hæc veritas non potest, quia (ut supra latè citatum est) in Christo est natura humana cum omni proprietate, & perfectione illi connaturali, sed scientia humana est vna ex maximis perfectionibus humane nature, ergo. Deinde de supra ostendimus, fuisse in intellectu Christi actus intellectus naturales; ergo maximè actus scientiæ, ergo. Tercio, quia habuit virtutes morales connaturales homini, ergo & prudentiam naturalem, ergo pari ratione alias scientias. Denique Angeli habent scientiam sibi connaturalem, eandem habent beati, habuit etiam Adam in statu innocentie, & in vniuersum perfectio gratiæ non destruit perfectionem nature, quæ imperfectionem non includit, perfectioni gratiæ repugnat: ergo, neque contra hoc occurrit noua obiectio, præter eas, quæ fieri solent de beatis, quas tetigit D. Tho. supra, art. 1. huius questionis.

Sed obseruandum est primo, nomine scientiæ hic

A intelligi omnes virtutes intellectuales, scilicet, intellectum seu habitum principiorum, de quo nulla potest esse dubitandi ratio, cum assensus principiorum sint maximè evidentes, & connaturales homini: sapientiam deinde, ac scientiam. De quibus solū potest dubitari, quia in hominibus non sunt sine admixtione opinionum, & incertitudinis. Dicendum vero est, in Christo fuisse quoad conclusiones evidentes, quæ per lumen nature certæ esse possunt. De his vero rebus, de quibus lumen nature consequi non potest evidentem cognitionem, affectus est Christus, quidquid ratio naturalis consequi potest, & omnes rationes probabiles, aut verisimilia iudicia opinionum omnium: non tamen per hæc de veritate ipsa iudicabat, sed vel suspendebat assensum, vel de probabilitate, quæ euident esse poterat, iudicium ferebat. Præterea comprehendere etiam potest prudentia, de qua iam dictum est. Et vltimò etiam artem complectimur, quæ, ut est intellectualis virtus, etiam pertinet ad absolutam perfectionem intellectus, & fortasse à scientia non multum distinguitur, nisi in materia factibili. ait autem D. Tho. in 1. q. 13. a. 1. ad 3. fuisse in Christo scientiam omnium factibilium. Nec refert, quod ars videtur esse coniuncta cum vfu, nam licet ipsa dirigat vsum, non tamen ab illo essentialiter pendet; tota enim perfectio artis, quæ ad intellectum spectat, sine vfu haberi potest.

Obseruandum secundò est, scientiam hanc connaturalem generaliter dictam, prout comprehendit omnem naturalem cognitionem euidentem, duplicem distingui posse: est enim quædam cognitio, quæ vocatur experimentalis, & potissimum versatur circa singularia, quæ per sensum experimur, ex quo intellectus accipit euidentem cognitionem in ipsa experientia fundatam. Alia est cognitio euidentis conclusionum ex proprijs principijs naturali lumine euidentibus, quæ proprie vocatur, seu metetur nomen scientiæ, hic vero vtrumque genus cognitionis sub hac voce comprehendimus: nam cum vtraque harum cognitionum naturalis sit homini, & perfectionem asserat sine imperfectione, vnioui aut beatitudinè repugnante; dubium non est, quin vtraque fuerit in Christo, ut latius q. 12. tractabitur.

SECTIO III.

Vtrum fuerit semper in anima Christi scientia verū in proprio genere supernaturalis, & per se infusa.

Tractavi prius de scientia naturali quam de hac infusa, ut ratio dubitandi, & opinionum varietas, quæ hic esse potest, melius intelligatur. Ratio enim difficultatis est, quia per scientiam beatā & naturalem, habet anima Christi omnem cognitionem & perfectionem, quæ vel ex Scripturis, vel ex dignitate personæ, vel ex munere Redemptoris, vel ex capacitate intellectus humani, vel denique ex quouis alio iudicio, vel signo colligi potest. Habet enim per illas duas cognitiones, perfectionem naturæ debitam & gratiæ, & consequenter habet actum respondentem capacitati naturali intellectus, & obedientiali, habet cognitionem rerum omnium naturalium, & supernaturalium, contingentium, & liberarum: quorum ergo necessaria est alia scientia?

Propter hoc quidam Theologi videntur aperte negare, habuisse animā Christi hanc scientiam. Ita sentit Bonau. in 3. d. 1. a. 3. q. 1. & 2. quamquam enim concedat, habuisse Christum scientiam infusam, aperte tamē sentit illam fuisse naturalem, & infusam per accidens: propterea enim negat ibidem, Christum aliam scientiam sibi acquisiuisse, & illam scientiam dicit esse similem illi, quā Adam habuit in statu innocentie, & idem sentit Alens. 3. p. q. 13. memb. 1. & 2. quia non aliter ponit scientiam infusam in Christo, quā in Adamo, & ferè eodem modo loquuntur alij Nominales, ut Almain. Gab. & alij in 3. dist. 14.

Quidam
mises
scien
tia con
natural
hic
intellig
ant.

In Christo
ars factibi
lium fuit.

In Christo
scientia ex
perimentalis

Bonauent.
Richard.
Ansel.

Almain.
Gabr.
Scot.

Secut. verò ibi. q. 3. & Durand. q. 3. & 4. mediam
quandam videtur habere opinandi rationem; nam
circa res naturales, quæ per naturalem scientiam hu-
manam cognosci possunt, non putant habuisse Chri-
stum aliam scientiam per se infusam: circa alias verò
res, quæ naturalem capacitatem humani intellectus
superant, illam videntur admittere; fortasse, ut non
tantum in Verbo, sed etiam in proprio genere co-
gnoscantur. Sed hoc iam pertinet ad quaest. de obie-
cto huius scientiæ infusæ, quæ inf. q. 11. tractanda est.

Anima Christi habuit scientiam infusam.
Dico primò, Christi animæ datam esse scientiam
per se infusam, distinctam à beata & à naturali. Hæc
est sententia D. Thom. hic, & tota quaest. 11. quam ita
intelligunt, & sequuntur Thomistæ omnes, Caiet.
Capreol. in 3. distinct. 14. quaest. 1. art. 1. conclus. 2. &
artic. 3. ad argumenta contra illam. Paludan. ibi. qu.
2. Richard. artic. 3. quaest. 2. & 3. i. attente legatur. Idè
Marfil. quaest. 10. artic. 2. & alij. Ex Scriptura, & Pa-
tribus non potest hæc conclusio efficaciter probari,
ut ostendit ratio dubitandi in principio posita. Nā
licet ex Scriptura constet, Christum fuisse scientif-
simum sapientia plusquam humana, & infusa, quia
cognoscebat cogitationes hominum, & reuelabat
diuina, & supernaturalia mysteria, & futura cōtin-
gentia, & Luc. 2. adhuc infans; sedebat in medio Docto-
rum, & stupebant omnes super prudentia, & responsis eius.
Vnde Ioan. 7. quidam interrogabant: Vnde hic li-
teras scit, cum non didicerit? Quamuis hoc (inquam) ita
sit, quia tamen omnes hi effectus, vel demonstra-
tiones sapientiæ proficisci potuerunt ex sola scientiā
beata, ideo non potest ex illis efficaciter concludi a-
liā scientiā per se infusā. Arguitur ergo ratione pro-
babili, & pro materiæ qualitate sufficienti. Primò,
quia Christus nō solum erat comprehensor, sed et-
iam viator, ergo etiam, ut viator, debuit habere co-
gnitionem aliquā supernaturalem, quia visio est
propria scientiā comprehensoris. Secundò, quia hæc
scientiā possibilis est, & expedit, pluribus modis co-
gnosceat creaturas, atque adeo non tantum in Ver-
bo, sed etiam in ipsis per proprias earū species. Pro-
pter quam causam August. 4. Genes. ad lit. c. 23. & 24.
duplicem scientiā in Angelis distinguit: *Maturi-*
nam, & vespertinam; & huc etiam tendit ratio D. Th.
in art. 3. pertinere ad perfectionem proportionatam
intellectui creato, tam secundum se, quam eleuato
per gratiā, ut cognoscat res per proprias species, ut
ibi exposuimus. Et hæc conclusio magis cum seq.
confirmabitur.

Scientia infusa Christi ab instanti cōceptionis.
Dico ergo secundò, Christi animā habuit hanc
scientiā à primo instanti suæ creationis. Ita sentit
D. Thom. & omnes, qui illam ponunt. Et probari
potest ex præcedenti, addito testimonio Pauli ad
Hebr. 10. ubi de Christo dicit: *Ingressus mundum di-*
stis, & ex Psal. 39. & infra subdit. In qua volun-
tate sanctificatus sumus, satis significans in ipso ingressu
atque adeo in primo momento conceptionis suæ, co-
gnouisse Christi animā voluntatem Patris, & my-
steria nostræ redemptionis, & voluntariè obtulisse
vitam pro hominibus, & per illam voluntatem, no-
stram sanctificationem meruisse. Hinc ergo satis
probabiliter colligitur, illam cognitionem ad hanc
scientiā per se infusam pertinuisse, fuit enim sine
dubio supernaturalis cognitio, cum esset de super-
naturalibus mysterijs, & cum illa fuerit fundamen-
tum meriti, credibile est non fuisse tantum visio-
nem comprehensoris; sed cognitionem aliā sci-
entiæ infusæ. Facit etiam illud Isai. 7. *Butrum, & mel*
comedet, ut sciat & probare malum, & eligere bonum, ubi
Hieron. id est, adhuc puer hoc sciet, quæ scientia electi-
ua melius accommodatur scientiæ infusæ. Denique
faciunt illa communia testimonialia Isai. 11. *Egredietur*
virga, & c. & requiescet super illum, & c. & Coloss. 2. *In*
quo sunt omnes thesauri sapientiæ, & scientiæ Dei. Possent
etiam hoc confirmari testimonijs Patrum asseren-

tium, Christi animā à principio fuisse sapientiā
plenam, sed eā omitto, quia non de hac scientiā in
specie loquuntur, sed in communi de sapientiā, & ita
in superioribus sufficienter facta sunt, & videri pos-
sunt in Bellarm. lib. 4. de Christi anima cap. 3. Ratio
verò est sapientiā tacta. Primò, quia tota hæc sapi-
entia data est Christo ratione vnionis, quam à princi-
pio habuit, & neque illi fuit necessarium, nec nobis
vile illa carere aliquo tempore. Secundò, quia hæc
scientiā aliquo modo pertinet ad perfectum statum
beatificum animæ Christi, non quidem, ut essentia-
lis, sed quasi accidentaliter perfectio; quæ cum non
pendeat à corpore, statim dari debuit. Immo addit
Marfil. suprà, hanc scientiā infusam manare à bea-
ta, ut à causā efficiente; quod videtur gratis, & sine
fundamento dictum: quia actus secundus amoris,
vel cognitionis non efficit aliquid, nisi fortasse in-
terdum habitum, qui similes actus producat. Satis
ergo est, si dicamus, hanc scientiā esse conuenien-
tem dispositionem vel perfectionem intellectus bea-
ti. Tertio argumentari possumus, quia in Christo et-
iam pertinet hæc scientiā ad perfectum statum via-
toris; quia, licet sit etiam perfectio comprehensoris,
tamen quatenus respectu Dei est abstractiua cog-
nitio, est magis accommodata ad statum viatoris, Chri-
stus autē à primo instanti suæ conceptionis fuit per-
fectè viator, & comprehensor. Denique Angelis in
primo instanti suæ creationis infusa est scientiā illis
connaturalis, sed hæc scientiā est etiam cōnaturalis
Christo ratione vnionis, ergo.

Daliam.
Ratio dubitandi in principio posita ex dictis satis
est expedita. Queret verò fortasse aliquis, quo gra-
du certitudinis tenenda sit doctrina posita. Nōnul-
li enim Theologi temerarium esse dicunt negare
hanc scientiā. Sed vereor, ne hoc temerè dictum
sit, quia ubi nulla est auctoritas Scripturæ, vel Pa-
trū, quæ multū vigeat, & graues Theologi inter se
disident; solumque coniecturis vtuntur, non vi-
deo, cur temeritatis nota inurenda sit. Negare igi-
tur omnem scientiā infusam in animā Christi, est
se plusquam temerarium & erroneum, & quia sci-
entiā beata etiam est infusa: negare verò scientiā
supernaturalem, & per se infusam distinctam à bea-
ta, est quidem falsum, & minus probabile; nullam
verò meretur grauiorem censuram, præsertim in
eorum opinione, qui asserunt habuisse Christum ab
instanti conceptionis scientiā per accedens infu-
sam. Nam si quis negando hanc scientiā per acci-
dens infusam, negaret etiam aliā, multo minus pro-
babiliter loqueretur, & nō sine temeritate, quia nul-
lus Theologorum ausus est ita opinari: multum e-
nim derogat illi modus dicendi perfectioni debite
animæ Christi, & eam in hoc facit inferiorem Ange-
lis, quod nec veritati, nec pietati consentaneum est;
nec Paulo dicenti, minoratum quidem esse ab An-
gelis propter passibile corpus, non propter defectū
perfectionis, quæ ad animam pertineat.

Daliam.
Ultimò dubitari hic poterat, an præter has tres
scientiās habeat aliam Christi animā. Alexand. enim
3. p. quaest. 13. memb. 1. & 2. videtur addere quandam
aliā scientiā, quam vocat vnionis, & indicat esse
distinctam à beata. Idem Alefiod. lib. 3. summi.
tract. 1. c. 5. Sed, ut rectè dixit D. Thom. in hac quaest.
art. 1. ad 3. quamuis ipsa scientiā beata vel infusa, pos-
sit denominari scientiā vnionis, quamuis per ipsam
scitur, & cognoscitur ipsa vnio, vel quatenus ratio-
ne vnionis data est, tamen fingere distinctam scientiā
à prædictis, omnino superfluum, & præter ratio-
nem est: quia scientiā conuenit Christo ratione na-
turæ, id est, in aliqua natura; vnde necesse est, vel
creatam esse, vel increatam; si finis creata, non per-
tinet ad scientiā humanitatis, de qua agimus; si au-
tem creata sit, vel est clara visio Dei in se ipso, & hæc
est scientiā beata; vel est scientiā creaturæ per pro-
prias species, & Dei tantū abstractiua, & hæc esse po-
telt, vel

test, vel naturalis, vel supernaturaliter infusa, non est ergo in anima Christi alia scientia præter dictas. Et confirmatur, quia illa unio nullius scientiæ principium est: non est enim operatiua, sed ad substantiandum.

QVÆSTIO X.

De scientia beata animæ Christi, in quatuor articulos diuisa.

Quest. 14. **E**inde considerandum est de qualibet prædictarum scientiarum. Sed quia de scientia diuina dictum est* in Prima parte, restat nunc dicendum de alijs tribus: primo, de scientia beata: secundò, de scientia indita: tertio, de scientia acquisita.

Quest. 12. Sed quia etiam de scientia beata, que in Dei visione consistit, plura dicta sunt in Prima parte*: hic illa sola videtur dicenda, que propriè pertinent ad animam Christi.

Circa hoc ergo queruntur quatuor.

Primò, vtrum anima Christi comprehenderit Verbum, siue diuinam essentiam.

Secundò, vtrum in Verbo cognouerit omnia.

Tertio, vtrum anima Christi in Verbo cognouerit infinita.

Quartò, vtrum videat Verbum, siue diuinam essentiam clarius qualibet alia creatura.

Connexio huius quæstionis cum præcedenti satis ex supra dictis constat.

ARTICVLVS II.

Vtrum anima Christi comprehenderit Verbum, siue diuinam essentiam.

Ad primum sic proceditur. Videtur, quòd anima Christi comprehenderit, & comprehendat Verbum, siue diuinam essentiam. Dicit enim Isidorus*, quòd Trinitas sibi soli nota est, & homini assumpto. Igitur homo assumptus communicat cum sancta Trinitate in illa notitia sui, quæ est sanctæ Trinitatis propria. Huiusmodi autem est notitia: comprehensionis. Ergo anima Christi comprehendit diuinam essentiam.

2. Præterea, Magis est vniri Deo secundum esse personale, quam secundum visionem. Sed, sicut Damascenus* dicit in 3. lib. Totam diuinitatem in vna personarum est vnita humane nature in Christo. Multo ergo magis tota natura diuina videtur ab anima Christi: & ita videtur, quòd anima Christi comprehendit diuinam essentiam.

3. Præterea, Illud, quòd conuenit Filio Dei per naturam, conuenit filio hominis per gratiam: vt Aug.* dicit in primo de Trinit. Sed comprehendere diuinam essentiam, competit Filio Dei per naturam. Ergo filio hominis competit per gratiam. Et ita videtur, quòd anima Christi per gratiam Verbum comprehendit.

Sed contra est, quòd Angu. dicit in lib. 83. q. 1. Quòd se comprehendit, finitum est sibi. Sed essentia diuina non est finita in comparatione ad animam Christi, cum in infinitum eam excedat. Ergo anima Christi non comprehendit Verbum.

Respondeo dicendum, quòd, sicut ex supra dictis patet, sic facta est vnio naturarum in persona Christi, quòd tamen proprietates vtriusq; nature inconfusa permanserit, ita, scilicet, quòd increatum manserit increatum, & creatum manserit intra limites creature: sicut Dam.* dicit in 3. lib. Est autem impossibile, quòd aliqua creatura comprehendat diuinam essentiam (sicut in Prima parte ostensum est*) eo quòd infinitum non comprehenditur a finito. Et ideo dicendum quòd anima Christi nullo modo comprehendit diuinam essentiam.

Ad primum ergo dicendum, quòd homo assumptus connumeratur diuine Trinitati, in sui cognitione, non ratione comprehensionis, sed ratione cuiusdam excellentissime cognitionis præ ceteris creaturis.

Ad secundum dicendum, quòd nec etiam in vnione, quæ est secundum esse personale, natura humana comprehendit Dei Verbum, siue naturam diuinam. Quæ quamuis tota vnita fuerit humane nature in vna persona Filij, non tamen fuit tota virtus diuinitatis ab humane nature quasi circumscripta. Vnde Aug.* dicit in Epistola ad Volusianum, Scire te volo, non hoc Christianam habere doctrinam, quòd ita Deus infusus sit carni, vt curam gubernanda vniuersitatis, vel deseruerit, vel amiserit, vel ad illud corpusculum quasi contrariam, collectamque transulerit. Et similiter anima Christi totam Dei essentiam videt, non tamen eam comprehendit, quia non totaliter eam videt, id est, non ita perfecte, sicut visibilis est: vt in prima parte* expostum est.

Ad tertium dicendum, quòd verbum illud Augustini est intelligendum de gratia vnionis, secundum quam omnia, quæ dicuntur de Filio Dei secundum diuinam naturam, etiam dicuntur de filio hominis, propter identitatem suppositi. Et secundum hoc verè potest dici, quòd filius hominis est comprehensor diuine essentiae, non quidem secundum animam, sed secundum diuinam naturam. Per quem etiam modum potest dici, quòd filius hominis est creator.

COMMENTARIVS.

Comprehensio interdum significat vltimi finis consecutionem, quæ est spei, seu vite terminus: iuxta illud Paul. 1. ad Corinth. 9. Sic currite, vt comprehendatur. Alio modo accipitur comprehensio pro adæquata, & exacta rei cognitione, quæ, videlicet, cognoscitur, quantum cognoscibilis est; & hoc posteriori sensu mouetur quæstio, nam in priori constat, non solù animam Christi, verum etiam omnes beatos Deum comprehendere.

Negat ergo D. Thomas, animam Christi comprehendere Deum, & probat, quia infinitum non potest adæquari finito, ergo neque ab illo comprehenditur; anima autem Christi finita est, diuina verò essentia infinita, ergo. In qua ratione solum est aduertendum, dupliciter posse intelligi. Primò, vt sit sermo de re finita tantum in essentia. Secundò, de re finita, etiam in intensiōe: si hoc posteriori modo intelligatur, nulla est difficultas, quia per se notum videtur, virtutem omni ex parte finitam, scilicet, in essentia & intensiōe, non posse comprehendere obiectum simpliciter infinitum: tamen in hoc sensu antecedens non est euident: quia licet anima Christi finita sit in essentia, non tamen constat, omnem virtutem eius esse finitam intensiue: si autem priori modo intelligatur, antecedens quidem euident est, tamen ratio non est euident: quia licet anima sit finita, si tamē haberet lumen gloriæ infinitè intensum, posset comprehendere diuinam essentiam, vt ex eodem D. Thoma colligitur 1. p. qu. 12. art. 7. Quocirca D. Tho. in hac ratione videtur supponere ex præ. qu. 7. animam Christi hoc ipso, quòd finita est, non esse capacem alicuius perfectionis, vel virtutis infinitæ in essentia, aut intensiōe. Sed de hac re plura in sequenti disputatione.

Argumentum primum D. Thomæ fundatur in Isidori testimonio Isidori, quòd D. Thomas his verbis citat. Trinitas sibi soli nota est, & homini assumpto, quòd non videtur posse intelligi, nisi de notitia, comprehensione: nam alio modo etiā clarè, & quidditatiuè, alijs etiam nota est. Responder D. Tho. illud esse intelligendum, non ratione comprehensionis, sed ratione excellentissimæ cognitionis, quam habet Christus præ ceteris creaturis. Sed hæc pia expositio non omnino quadrare videtur literæ, & contextui Isidori.

Nn

dori: